

Wat is het verschil tussen Zweetwerk en Zweetwerk ???

Met verbazing hoor ik af en toe op Workingtesten en KNJV-proeven, vooral de vrouwelijke tak van voorjagers, praten over Zweetwerk.

Met oprechte verbazing: want er wordt heel luchtig gesproken over een **hele** zware tak van jachthondenwerk. Misschien wel de allerzwaarste, dus niet zomaar even iets!

Velen menen, dat als ze een KNJV-A hebben gelopen en een MAP behaald, ze nu maar even Zweetwerk kunnen gaan doen.

Professional aan het werk

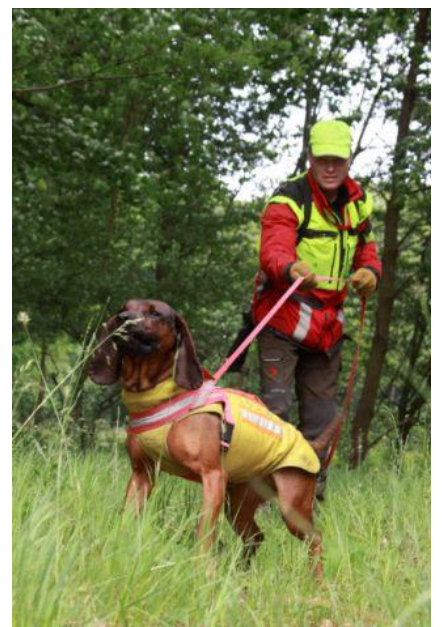

Gelukkig staan er de laatste tijd top artikelen in o.a. De Jachthond en het maandblad van de N.O.J.G., geschreven door de Nederlandse tophondengeleider Ger Verwoerd.

We spreken hier van een professional, die honderden nazoeken op zijn naam heeft staan. We spreken hier dan van vakmanschap, met als hoogtepunten o.a. het bestuderen van de aanschotplaats en doorzettingsvermogen.

Het lopen van een **zweetspoor** heeft terdege NIETS te maken met het lopen van een "sleepspoor"! Een drijfmatte eend die door het gras getrokken wordt of een zweetspoor dat misschien begint met wat losse grond van de hoeven van een weggevlucht dier. Verder niets!

Zolang het werken van jachthonden op een zweethondencursus met runderbloed een voldoening geeft

aan baas en hond, is er niets aan de hand. Maar werken met een zweethond in de praktijk stelt hele andere (en zéér) hoge en zware eisen.

Om nog maar niet meteen te spreken van de gevaren die op de loer kunnen liggen bij bv. de nazoek van een wild varken of bij een drukke verkeersweg.

Nazoek Lage Vuursche

Onderstaand is geen bloeddorstig verhaal, maar wel een verslag van een hond met véél doorzettingsvermogen...

Het zal midden juni geweest zijn. Van die dagen met een temperatuur boven de 25 graden. We zullen de bestuurder Meneer X. noemen, dat zou hij zelf ook het liefst willen. Meneer X had royaal getafeld met spijzen en dranken in een luxe etablissement op de Lage Vuursche en reed op een donkere bomenlaan tot zijn grote schrik een ree aan. Gezien de nodige alcohol die hij tot zich had genomen, vond hij het verstandiger maar geen politie te bellen, ondanks de schade aan zijn auto. Een stuk van de bumper lag in de berm.

Thuis toch de aanrijding met zijn eega besproken en na de schik van de schade aan de auto, ook even nagedacht hoe het met het aangereden dier zou zijn??

Volgende dag belde Mevrouw X. met de Dierenbescherming. Helaas, het werd een telefoonbeantwoorder, boodschap ingesproken en 's-avonds werd de boodschap afgeluisterd door een vrijwilliger. (we waren toen al ruim 24 uur verder!)

Volgende ochtend gebeld naar de lokale politie, doch de betreffende "koddebeier" was in bespreking! En zodoende werd het middag.! (we zijn nu ruim 40 uur verder!)

Tijdens ons kopje thee ging de telefoon. Of we zin hadden met Friedl even een nazoekje te doen. Snel in de auto en daar stond de betreffende BOA met buks al op ons te wachten.

De plaats van de aanrijding was gemakkelijk te herkennen, een stuk bumper lag nog steeds in de berm. Maar mensenkinderen, zo een lange periode tussen het ongeval én de nazoek. De bladeren in de berm leken wel "cornflakes", alles was zo vreselijk droog. Friedl liep verschillende keren heen en weer, neus aan de grond, maar aan haar lijf kon je zien dat er nog geen kans was op een spoorherkenning. Het (druk bereden) fietspad over en in één keer verstrakte ze, we lieten de lange lijn helemaal vieren en héél héél langzaam trok ze in de richting van de sparren en daar ging ze.

Na ca. 60 meter een 2e fietspad over, neus nog steeds strak aan de grond en liep toen iets vrijer. Wie schetst onze verbazing na ruim 1250 meter een geweldige hoop vliegen te zien met de aangereden ree, die een zeer ongelukkige dood gestorven was.

De moraal van het verhaal

Voor dit soort werk en het grote werk op de Veluwe heeft men de rasspecialisten nodig: o.a. de Hannoveraanse Zweethonden en de Beierse Bergzweethond. Deze zweethonden zijn gespecialiseerd in opsporen van (grof) wild.

Het heeft geen zin deze honden onder dwang gehoorzaamheids-oefeningen te laten doen, die ze niet kunnen en willen doen. Daar zijn ze niet voor. Het zijn dé specialisten voor de Nazoek. Het perfecte werk met hun ongeëvenaarde neus!

Voor nazoeken die lange tijd zijn blijven "liggen", nazoeken in zwaar terrein(denk aan bramen en zware begroeiing) en onder (zéér) gevaarlijke omstandigheden,(snelwegen en spoorlijnen) , afstanden van meer dan 10 kilometer, moet de geleiders beschikken over een ijzeren conditie en ook in het bezit zijn van een Jachtakte met de daarbij behorende zware buks, om eventueel zelf een vangschot te kunnen geven.

Al met al, iets om over na te denken.

Henny M. Schoor